

Idet jeg paaviser denne formelle Feil i Loven — jeg troer ikke, at det er Tilfældet for Stiftsministeriets Vedkommende — at man benytter disse ikke længere legale eller officielle Vægtbetegnelser, vilde jeg tillade mig en Henstilling til den meget ærede Indenrigsminister. Jeg haaber, at den ærede Minister med mig er enig i, at det er meget uheldigt, naar man sætter den lovgivende Magt i Bevægelse, at man da skal give Love, som saaledes sporløst gaar hen over Landet, navnlig naar de vedrøre Gjenstande, som Tusinder af Mennesker daglig beskæftige sig med, det var derfor mit Ønske, at denne Lov kunde faae et noget flybtigere Indhold, og det kan den ogsaa faae, forsaavidt Regjeringen vil benytte den Bemyndigelse, som Lovgivningen giver. Der staaer saaledes, at disse tidligere Vægtlodder $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{16}$ og $\frac{1}{32}$ lb kunne benyttes „indtil Kongen“ — som der staaer i Loven — „anderledes bestemmer,“ og det staaer saaledes i den ærede Indenrigsministers Magt at lade Justeringen af de ældre Vægtlodder bortfalde, hvis han virkelig ønsker at indføre Decimalsystemet. Det blev ved Lovens Forelæggelse sagt, at denne Lov bragte os et meget vigtigt Skridt fremad paa Decimalsystemets Bane, men det er et Skridt, jeg ikke har kunnet mærke, det er ikke saa stort som det allermindste Haneffeb. Hvis Regjeringen derimod tog den Bestemmelse, at de tidligere Vægtlodder ikke mere skulde kunne justeres, saa vilde man jo derved tvinge Decimalsystemet ind ad den Veie. Jeg henstiller ligeledes til den ærede Minister, om han ikke vil benytte den anden Bemyndigelse, som gives ved Lovens § 7, nemlig at alle de øvrige Vægtsystemer, Apothekervægt og Sølvvægt, ligeledes ophæves, thi man vilde derved ialtfald blive fri for de mange forskjellige Vægtinddelinger, som foranlediges ved disse Systemer, og man vilde derved simplificere, hvad der dog allerede var et Gode. Det var altsaa disse Henstillinger, jeg vilde gjøre, og naagtet det jo er en gammel Sædvane her i Thinget ved første Behandling af Finantsloven at bringe forskjellige Gjenstande paa Bane, der ikke kunne siges opie at knytte sig til Loven, saa gjør jeg i den Anledning min Undskyldning til det høie Thing, idet jeg dog haaber, at hvad jeg her har sagt, staaer i nær-

mere Forbindelse med Loven end de høitagtede katholske Nonner, der igaar vare Gjenstand saavel for et æret Medlems som for en æret Ministers dybtgaaende Undersøgelser.

Seszen: Under overordentlige Statsudgifter er der atter iaar forlangt 10,000 Rd. til Undersøgelser og Udarbeidelse af Planer m. m. vedkommende Jernbaneanlæg, hvorhos det hedder i Anmærkningerne, at der vil være at tage Bestemmelse om, „hvilken Linie der skal følges ved Anlægget af den i Loven af 10de Marts 1861 § 2 c bestemte Jernbane fra Weile til Marhuus“. Jeg tillader mig at takke den høitærede Indenrigsminister for, hvad der saaledes er udtalt i Motiverne, idet jeg deri seer en Anerkjendelse af, at Bestemmelsen og Udførelsen af Linien mellem Weile og Marhuus vil og bør være et af de første Foretagender, forbi den er i høieste Grad nødvendig for Trafikken, saavel for den allerede færdige Deel af Jernbanen i Sylland, som for den sjeniske Bane, der er under Bygning; men dernæst takker jeg for denne Udtalelse, fordi den efter min Mening godtgjør, at den Frygt, som i meget høi Grad har været tilstede, ikke blot i den Egn, hvori jeg boer, men ogsaa i Egnen omkring Middelfart, for, at der vilde blive gjort Forsøg paa at forandre endeel af den i Loven af 10de Marts 1861 fastsatte Retning, er ugrundet, idet det forlangte Beløb utryffeligt er bestemt at skulle anvendes til Undersøgelse af den i Loven af 10de Marts 1861 vedtagne Jernbanelinie fra Weile til Marhuus. Som allerede antydet, har denne Frygt været saa almindelig udbredt, at jeg anseer det for et stort Gode, at det bliver udtalt og paavist, at der her i Finantsloven er givet en Sikkerhed for, at det Befrygtede ikke vil skee. Ved Siden heraf skulde jeg tillige ret meget ønske, at den høitærede Indenrigsminister nu vilde selvstændig tage Bestemmelse om, hvilken Linie der skal følges paa Veien fra Weile til Marhuus. Jeg siger „selvstændig“, og jeg mener dermed uafhængigt af den, jeg tør maafee sige: overvægtige Indflydelse, som de tekniske Konsulenter hidtil have havt paa Bestemmelsen af Jernbanelinier. Der foreligger vistnok saa gamle og saa vidtomsfattende